

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 232.587 van 16 oktober 2015
in de zaak A. 217.168/VII-39.510.**

In zake : 1. Angelique MESPOUILLES
 2. Killian VANDIERENDOUNCK
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Terence Halsberghe
 kantoor houdend te 8400 Oostende
 Canadaplein 1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door
 de Vlaamse regering
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Isabelle Cooreman
 kantoor houdend te 1082 Brussel
 Keizer Karellaan 586, bus 9
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 5 oktober 2015, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van de inspecteur-dierenarts van het departement Leefmilieu, Natuur en Energie van 25 september 2015 waarbij twee honden in toepassing van artikel 42, § 2, van de wet van 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn der dieren (hierna: dierenwelzijnswet) definitief in volle eigendom worden gegeven aan het erkende dierenasiel "Het Blauwe Kruis van de Kust".

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 15 oktober 2015.

Kamervoorzitter Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Terence Halsberghe, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Maxim Lecomte, die loco advocaat Isabelle Cooreman verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Anja Somers heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 21 september 2015 neemt de lokale politie van Oostende de betrokken honden in beslag wegens dierenverwaarlozing. De honden worden ondergebracht in het dierenasiel het Blauwe Kruis van de Kust.

3.2. Uit de vaststellingen van de politie en de dierenarts verbonden aan het asiel zou blijken dat de bepalingen van de artikelen 1 en 4 van de dierenwelzijnswet werden overtreden.

3.3. Gelet op de vaststellingen van de politie en het verslag van de dierenarts verbonden aan het asiel het Blauwe Kruis van de Kust wordt op 25 september 2015 een bestemmingsbeslissing genomen en worden de dieren definitief in volle eigendom gegeven aan het erkende dierenasiel het Blauwe Kruis van de Kust.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Voorwaarden voor de vordering tot schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid

4. Luidens artikel 17, §1 en § 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de beslissing *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Enig middel

Standpunt van de verzoekende partijen

5. De verzoekende partijen voeren in hun enig middel een schending aan van artikel 42, § 2, van de dierenwelzijnswet omdat er geen bewijs voorligt dat zij zich schuldig hebben gemaakt aan feiten van dierenmishandeling zodat er niet kon worden overgegaan tot de overdracht van de dieren in volle eigendom aan het asiel. Zij voeren hiervoor volgende elementen aan:

- De opname van de jankende hond betreft een andere hond dan diegene die in beslag werden genomen;
- De dierenarts heeft geen verwondingen vastgesteld, de verzoekende partijen menen dat er geen rekening werd gehouden met de gunstige onderzoeksresultaten;

Hierdoor wordt de motiveringsplicht geschonden en is er sprake van een kennelijke onredelijkheid van de genomen maatregel;

- Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden doordat er geen contact werd opgenomen met de behandelende dierenarts. Deze zou immers kunnen attesteren dat er geen sprake is van verwaarlozing;

- De vaststellingen van politie zouden foutief en tendentiekus zijn:

- de woning is groter dan vermeld;
- de benches zijn volgens de verzoekende partijen niet te klein, bovendien wordt niet vermeld welke afmetingen de benches dan wel zouden moeten hebben conform de wetgeving.
- de slijtage is te wijten aan normaal gebruik;
- de politie is niet bevoegd om de oorzaak van overvloedig urineren en ontlasten vast te stellen, er zijn immers meerdere oorzaken mogelijk;
- het feit dat er te weinig water aanwezig was is slechts een momentopname;
- de vermeende agressie van tweede verzoeker is perfect te verklaren maar zeker geen mogelijk motief;
- de platen achter de benches en het ontbreken van bijtinstrumenten duidt niet op mishandeling.

Doordat de beslissing steunt op al deze foutieve vaststellingen zouden eveneens de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden zijn.

Bovendien werd volgens de verzoekende partijen het eigendomsrecht, gewaarborgd door artikel 16 van de Grondwet en artikel 1 van het Eerste aanvullend protocol bij het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) geschonden.

Beoordeling

6. Artikel 42, §§1 en 2, van de dierenwelzijnswet bepalen in welke

gevallen kan worden overgegaan tot inbeslagname en welke definitieve bestemming aan deze dieren kan worden gegeven.

Overeenkomstig paragraaf 1 van de dierenwelzijnswet kan worden overgegaan tot inbeslagname van levende dieren wanneer de in artikel 34 van dezelfde wet bedoelde overheidspersonen onder meer een inbreuk op deze wet vaststellen.

Paragraaf 2 bepaalt de mogelijke definitieve bestemmingen.

Te dezen werden inbreuken vastgesteld op de artikelen 1 en 4 van de dierenwelzijnswet die betrekking hebben op de huisvesting van de dieren, de beperking van de bewegingsvrijheid, de fysiologische en ethologische behoeften van de dieren, onvoldoende verzorging en het niet voorkomen van pijn en lijden van de dieren die mits een correcte verzorging en huisvesting hadden kunnen worden voorkomen.

De bestreden beslissing somt hiertoe de volgende elementen op:

- niet aangepaste huisvesting voor honden die veel beweging nodig hebben (een vrij klein appartement en benches die te klein zijn en die beschadigd zijn door het vele gebruik);
- door de beschadigde kooien kunnen de dieren zich kwetsen. Er worden geen maatregelen genomen om pijn en lijden te voorkomen. In dit verband wordt ook een geluidsopname van een huilende jankende hond vermeld die wordt mishandeld;
- de dieren krijgen te weinig beweging (de toestand van de benches en rond de benches, de te lange nagels, overvloedig urineren en ontlasten wanneer de dieren uit de bench mogen);
- de dieren zijn zeer angstig, er zijn elementen die wijzen op een chronische stresssituatie. In dit kader vermeldt de bestreden beslissing dat de honden extreem verschrikt gedrag vertonen ten opzichte van tweede verzoeker. Op basis van de

vaststellingen op 21 september door de politie wordt hierbij vermeldt dat tweede verzoeker een agressieprobleem heeft;

- er wordt niet voldaan aan de fysiologische behoeften van de dieren wat afgeleid wordt uit het ontbreken van een bijtinstrument, de te kleine beschadigde kooien, het ontbreken van drinkwater;
- er wordt ook gewezen op een tekort aan verzorging, wat gebaseerd wordt op de te lange nagels, de magere Rottweiler.

De verzoekende partijen menen dat de grondvoorwaarde om tot de bestuurlijke maatregel over te gaan ontbreekt omdat er geen bewijs zou voorliggen dat zij zich schuldig hebben gemaakt aan dierenmishandeling.

Het is echter niet enkel bij bewijs van dierenmishandeling in de zin van letsels en verwondingen dat er zou kunnen worden overgegaan tot inbeslagname van de dieren waarna er vervolgens een definitieve bestemming aan wordt gegeven. Er kan immers worden overgegaan tot inbeslagname en vervolgens beslissing omtrent de definitieve bestemming in geval er overtredingen worden vastgesteld op de dierenwelzijnswet. Artikel 42, §§ 1 en 2, bepaalt dat, in geval van overtreding, de bevoegde ambtenaren, rekening houdend met de volksgezondheid en de diergeneeskundige politie, kunnen overgaan tot inbeslagname en toewijzing van de dieren aan een dierenasiel met eigendomsoverdracht zodat het middel van de verzoekende partijen lijkt uit te gaan van een verkeerde veronderstelling. De bestreden beslissing is niet gebaseerd op mishandeling in de zin van letsels en verwondingen maar op de vaststelling van een hele reeks inbreuken zoals hiervoor uiteengezet.

De verzoekende partijen sommen voorts een aantal elementen op die volgens hen wijzen op een motiveringsgebrek, een onzorgvuldig onderzoek of een onredelijke beslissing. Zij geven een eigen interpretatie van deze vaststellingen en stellen hierbij dat deze niet bewijzen dat de dieren mishandeld worden. De verzoekende partijen gaan eraan voorbij dat de bestreden beslissing gesteund is op een geheel van vaststellingen die de motieven vormen van de bestreden beslissing. Het louter betwisten zonder aan te tonen dat deze

vaststellingen en motieven onjuist of onredelijk zijn kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Bovendien houdt de beoordelingsbevoegdheid van de Raad van State niet in dat zij zich in de plaats kan stellen van de overheid.

De verzoekende partijen slagen er op het eerste gezicht niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Zij maken evenmin aannemelijk dat de beslissing in het licht van de gegeven omstandigheden kennelijk onredelijk is en tonen op het eerste gezicht niet aan dat het onderzoek op onzorgvuldige wijze zou zijn uitgevoerd.

Tenslotte vormt de dierenwelzijnswet een beperking op het volstrekt persoonlijk genot van het eigendomsrecht. Tegen de verzoekende partijen zijn een aantal overtredingen van de wet vastgesteld en artikel 42, §§ 1 en 2, van die wet bepalen dat in dat geval de bevoegde ambtenaren kunnen overgaan tot inbeslagname en toewijzing van de dieren aan een dierenasiel met eigendomsoverdracht. De verzoekende partijen betwisten de gedane vaststellingen niet, zij geven er enkel een andere beoordeling aan. Hun beweringen leiden er op het eerste gezicht niet toe te oordelen dat de bevoegde ambtenaren lichtzinnig gebruik hebben gemaakt van de mogelijkheden van de dierenwelzijnswet en zo het eigendomsrecht gewaarborgd door artikel 16 van de Grondwet en artikel 1 van het Eerste aanvullend protocol van het EVRM hebben geschonden.

Het middel is niet ernstig.

7. Er is bijgevolg niet voldaan aan een van de voorwaarden van artikel 17, § 1 en § 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Dit volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen zonder dat het nodig is de opgeworpen ontvankelijkheidsexceptie te onderzoeken.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt de vordering.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 400 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zestien oktober tweeduizend vijftien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys